

ŠveHLAS

občasník Společnosti Antonína Švehly, číslo 1/2007 (říjen), zdarma

Editoriál

Milí čtenáři,

dostává se Vám do rukou již třetí číslo našeho občasníku, který je určen nejen členům Společnosti Antonína Švehly, ale všem občanům, kteří se zajímají o naši společnou historickou a státní minulost.

V tomto roce slavíme velké výročí. Naší Společnosti je již 5 let. Dovolil bych si říci, že naše „dítě“ se zdárně vyvíjí a roste. Slavíme tedy jubilejní a kulaté výročí. Za tu dobu naše Společnost rozšiřuje své aktivity, snažíme se oslovovat a získávat nové členy v mladé generaci a šířit povědomí o Antonínu Švehlovi mezi občany. Máme za sebou i první výstavu, která proběhla v prosinci minulého roku v prostorách radnice MČ Praha 15 pod záštitou starosty pana Jiřího Petříše a na jaře tohoto roku ve Švehlově sokolovně. Určitě to nebyla poslední výstava. Pokračování plánujeme na příští rok. Máme předběžně přislíbeny prostory v Muzeu města Říčany.

Upevňujeme také naši spolupráci s partnerskými organizacemi, zejména Masarykovou společností a Českým svazem PTP. Angažujeme se i ve veřejném dění. Písemně jsme kontaktovali senát PČR a vyslovili jsme podporu paní Dr. Naděždě Kavalírové na člena rady Ústavu pro studium totalitních režimů.

Obsahem tohoto čísla jsou mj. materiály od našeho člena pana Buriance a také připomenutí našeho dnes již bohužel bývalého člena pana Miroslava Jabulky.

Pavel Černý, předseda SAŠ

Odešel náš člen a milý kolega

Dne dvacátého června 2007 nás opustil náš dlouholetý člen

a milý kolega a přítel pan Miroslav Jabulka.

Pane Jabulko, moc nám chybíte!

Miroslav Jabulka se narodil dne 9. října 1924 v Karlíně. Navštěvoval Obchodní školu na Vinohradech, Reálné gymnázium Kodaňská ve Vršovicích a Průmyslovou školu kamenickou v Hořicích v Podkrkonoší. Jeho plány stát se kantorem mu překazila druhá světová válka. Jeho dalším osudem se pak stalo divadlo. Pan Jabulka byl známým hostivařským pamětníkem a patriotem. V závěru svého života byl jmenován čestným občanem.

Václav Klofáč o Antonínu Švehlovi

Snad jsem byl poslední z politiků, aspoň z těch mimo stranu agrární, a možná, že vůbec, který s dr. Antonínem Švehlou před jeho novým onemocněním mluvil. Odjížděl jsem dne 29. září na léčení do Karlových Varů a Švehla vyslovil přání, že by po řeči, kterou jsem před tím promluvil v Dobříkově a která vyvolala velkou ozvěnu, se mnou rád osobně promluvil. Velmi rád jsem si zajel do Hostivaře, protože od Sokolského sletu neměl jsem příležitost Švehlu vidět a s ním mluvit a tehdy ještě dosti byl churav a tak náš rozhovor byl velmi stručný.

V Hostivaři již ten hovor stručný nebyl, ačkoliv jsem na jeho zdravotní stav chtěl být hodně ohleduplný. Vytáhl jsem proto hodinky a ukazoval jsem již po půl hodině, že nemohu déle jeho přátelství zneužívat. Ale Švehla byl zase takový, jako býval kdysi. Temperamentně vykládal své názory, oči mu hořely a zdálo se, že je úplně zdrav.

Z rozhovoru bylo patrné, že byl dlouho za hranicemi a že měl tehdy odstup od různých časových událostí a šarvátek. V cizině nasbíral mnoho nových dojmů, nových a silných, ale také mnoho postřehů p o l i t i c k ý c h.

Jednu a půl hodiny mně vykládal ve své knihovně, útulně zařízené, a přirozeně mluvil i o nynějších poměrech i o tom, co třeba dělat dále, abychom přes veškeré stranické rozpory našli energii, která by nás spojila doma a činila také silnými navenek.

V tom rozhovoru mluvil ze Švehly jen v e l k ý v l a s t e n e c a č l o v ě k, který myslí jen a jen na republiku a na nic jiného, ani na vlastní stranu ne, neboť v této době viděl vyšší úkoly nežli ty, které si vytyčují jednotlivé strany.

A já potom snažil jsem se přesvědčiti, že by bylo potřebí, aby strany státu oddané měly zase svůj Národní výbor, který by s o u s t ř e d ě v a l všecko, co v našem národě je zdravého a zavedl do stran disciplínu a uvažoval o věcech, na které vláda nemá času myslit, tedy i na blížící se volbu prezidentovu.

Chtěl jsem, aby Švehla stál v č e l e tohoto Národního výboru jako vlastně stál v čele i onoho Národního výboru, který jsme zřídili před převratem.

Tato debata nebyla tehdy ukončena. Shodli jsme se ve mnohém, zejména o tom, že máme čelit jakémukoli r o z v r a t u. V tom byl Švehla silný a řekl bych bezohledný.

Přátelsky jsme se rozešli a proto byl jsem v Karlových Varech velmi překvapen, když jsem slyšel, že Švehla zase onemocněl a sice zánětem plic. Věděl jsem, že je to choroba vždycky nebezpečná, ale ten Švehla za několik let prodělal tolik a tak s t a t e č n ě dovedl se rvát se smrtí, že jsem věřil, že těžkou nemoc překoná i tentokrát, a skutečně překonal. Radostně zase jsem ho zdravil, ale proto tím více mne překvapilo, že se dostavila recidiva jeho těžké choroby. Včera jsem slyšel, že ji překonal opět a proto dnes byl jsem překvapen a přímo z d r c e n, když jsem za malou chvíli po jeho smrti obdržel zprávu o ztrátě, která potkala nejen stranu, v níž byl mimořádnou autoritou, nýbrž také celý národ.

Pamatuji se na Švehlu od mladých let. Sedávali jsme spolu v Akademické kavárně. Byl jsem šťasten, když zakládal naši organizaci v Hostivaři a pak jsem se s ním, který byl rozeným vůdcem a organizátorem, setkával často i v redakci „Venkova“, kde byl vlastně šéfem. Neobyčejný tento politický talent nepotřeboval vídeňského parlamentu, on vedl svoji stranu z Prahy, jako kdysi Julius Grégr Mladočechy.

Vedl ji obratně i když přišla velká chvíle světové války a odboje, ukázalo se to teprve všem, čím je Švehla. *Ty jeho zásluhy nemohou být dostatečně oceněny, to ocení teprve n e s t r a n n á h i s t o r i e.*

Neznal nic jiného než *práci*, neznal žádných radostí, kterými se těší každý obyčejný smrtelník, i k rodině příjížděl jen na neděli, nikdo ho nikde neviděl.

Věnoval se cele a úplně národní a státnické své službě. Byl vůdcem, jsa národem vlastně neviděn. Konferoval od rána dlouho do noci a tehdy, jako člověk, který vyrovnával různé spory, byl v pravém slova smyslu m i s t r e m. Vyčerpávalo to nervy a podlamovalo zdraví. Ty nervy vzpružoval silným kouřením doutníků a černou kávou. Nic ho nemohlo zdolat, ale nikotin a černá káva začaly působit na srdce, když jeho zdraví bylo již podlomeno těžkou spálou z dětských let.

Budeme nyní slyšet mnoho zajímavých detailů z doby jeho ministrování a z oněch dob, kdy byl šéfem vlády. Namnoze budou to velmi zajímavé anekdoty a bude v nich vždycky silné jádro, které charakterisuje Švehlu jako n e z i š t n é h o člověka a politika a jako člověka, který, když vládne, ví co chce a má silnou ruku, neleká se žádných překážek. Když býval v té době v Karlových Varech, bylo radostí sledovati jeho myšlenkové pochody, při nichž dovedl nalézati originální výrazy – přímo klasické, neboť tehdy byl mistrem slova, které přesvědčovalo a zapalovalo. Bylo to někdy tak geniální, že jsem nynějšího vyslance dr. Chvalkovského, který i v Karlových Varech býval nepostradatelným společníkem Švehlovým – se tázal, zda si zapisuje všechny ty originální myšlenky a nápady. Řekl, že to tak činí a že by toho mohl vydati již několik knih.

A řekl mi mnoho zajímavých podnětů, které jsem užil ve své řeči v Plzni přednesené, když jsem se před tím Švehly tázal, zdali tyto myšlenky mohu tlumočiti na veřejné schůzi.

Se Švehlou odchází a odešla neobyčejná, silná osobnost a proto tím větší je ztráta, když nás opustil n a v ž d y. Tuto ztrátu jsme cítili hned, když onemocněl a dlouho politicky nepůsobil.

Politických individualit nazbyt u nás nemáme a ještě méně mravných individualit a lidí nadaných tvůrčí státní schopností.

V Hostivaři, v rodném jeho statku je smutno. Ale smutno je také těm, kteří Švehlu znali a s ním v domácím odboji i po převratě pracovali.

Umřel velký člověk a velký politik!

Když nám tací mužové umírají, tážeme se vždycky s úzkostí, kde jsou ti, který by je mohli nahradit?

U r a k v e Švehlovy nestála jen jeho strana, nýbrž celý n á r o d!

Výroky o komunismu

KOMUNISTÉ CHTĚJÍ BEZTRÍDNÍ SPOLEČNOST: PROSÍM. JENŽE PRVNÍ VĚC, KTEROU UDĚLAJÍ, KDYŽ SE DOSTANOU K MOC – A PÁN BŮH JIM ODPUSŤ METODY, KTERÝMI SE K NÍ DOSTANOU – JE, ŽE VYTVOŘÍ NOVOU PRIVILEGOVANOU TŘÍDU. NOVOU ARISTOKRACII SE VŠEMI HNUSNÝMI ZNAKY ZBOHATLÍKŮ. JÁ SI NEMŮŽU POMOCT, ALE MNĚ JE OPRAVDU ŠPATNĚ, KDYŽ VIDÍM CHLAPA, KTERÝ BYL POCTIVÝ DĚLNÍK, A TEĎ JE Z NĚJ OPICE VE FRAKU A DĚLÁ VŠECHNY TY ŠPATNÝ VĚCI, KTERÉ PRÁVEM JEŠTĚ VČERA NENÁVIDĚL. MNĚ JE JICH HROZNĚ LÍTO. ONI BYLI – ASPOŇ NĚKTEŘÍ – DOCELA SLUŠNÍ LIDÉ! PAK SE STANOU MINISTRY A ŘEDITELI A HODNOSTÁŘI A PÁN BŮH VÍ, CO JEŠTĚ, A ZAČNOU ZBOBIT SVÉ KDYSI POCTIVÉ MANŽELKY JAK VÁNOČNÍ STROMEČKY. ON KAŽDÝ MUSÍ VYPADAT MOC DŮLEŽITĚ. TAK ON ZAHODÍ GYPSOVKU A ZAČNE KOUŘIT HAVANA A SPÁT S HEREČKAMA A ŽÁRLÍ, KDYŽ DRUHÝ SOUDRUH MÁ VĚTŠÍ BARÁK A MÁ NA NĚM VÍC TOHO, CO SE LESKNE. ALE ON SE POŘÁD NECÍTÍ DOST DŮLEŽITÝ. TAK ZKOUŠÍ DOSTAT VÍC MOCI, JEŠTĚ KOUSEK. A NEJDŘÍV ZAČNE LIDEM ŠLAPAT NA PATY A PAK JIM UKÁŽE MOC TÍM, ŽE JE VYHODÍ Z PRÁCE, POŠLE DO PRACÁKŮ, DO KONCENTRÁKŮ, DO VĚZENÍ, A KDYŽ ANI POTOM NEVĚŘÍ V JEHO DŮLEŽITOST, TAK JE LIKVIDUJE TOTÁLNĚ. A TEN, KDO JICH LIKVIDUJE VÍC, JE DŮLEŽITĚJŠÍ NEŽ TEN, KTERÝ JICH LIKVIDUJE JE PÁR. MÍSTO BEZTRÍDNÍ SPOLEČNOSTI PAK UDĚLAJÍ BEZTRÍDNÍ HŘBITOV.

JAN MASARYK

"... komunismus má dva pytle, do nichž utřídí uje člověka. V jednom má proletáře, který se odsud vyhrne a udělá revoluci. V druhém je buržoa, který pak má být potlučen a vytlučen. Do toho druhého pytle hází tedy komunista všechno, co není organizováno ve straně a znamenitě si tím zjedušuje obraz světa"

"Nejsem tedy komunistou, protože mám rád člověka, protože mám větší úctu a lásku k dílu než k jakékoliv moci." **Josef Čapek**

Čestný předseda - senátor Jan Nádvořík

Občasník **ŠveHLAS** vydala **Společnost Antonína Švehly**, občanské sdružení
(IČO: 266 29 496, Bruslařská 12, Praha 15, 102 00)